

2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:

Czy art. 16 rozporządzenia Rady (WE) nr 318/2006 z dnia 20 lutego 2006 r. jest zgodny z prawem pierwotnym, a w szczególności z zasadą proporcjonalności oraz z wynikającym z art. 34 WE zakazem dyskryminacji?

(¹) Dz.U. L 58, s. 1.

(²) Dz.U. L 78, s. 20.

Skarga wniesiona w dniu 12 sierpnia 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-369/08)

(2008/C 285/37)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: E. Traversa i P. Dejmek, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że pkt 2.1 załącznika VIIIb do Straßenverkehrszulassungsordnung (ustawa o dopuszczaniu do ruchu drogowego, zwana dalej „StZVO”) narusza art. 43 w związku z art. 48 WE;
- obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z art. 43 akapit pierwszy WE zakazane są wszelkie regulacje ograniczające swobodę przedsiębiorczości obywateli jednego państwa członkowskiego na terytorium innego państwa członkowskiego. Z art. 48 WE wynika, że postanowienia traktatu dotyczące swobody przedsiębiorczości dla spółek mających statutową siedzibę, zarząd lub główne przedsiębiorstwo wewnątrz Wspólnoty, odpowiadają postanowieniom, które stosują się do osób fizycznych będących obywatelami państw członkowskich. Przepisy o równym traktowaniu zakazują nie tylko oczywistej dyskryminacji ze względu na obywatelstwo lub w przypadku spółek ze względu na siedzibę, lecz również wszelkich ukrytych form dyskryminacji, które wskutek zastosowania innych cech rozróżniających faktycznie prowadzą do takiego samego skutku.

Zgodnie z pkt 2.1 załącznika VIIIb do StZVO organizacja kontrolująca prowadzenie badań technicznych względnie badań bezpieczeństwa i odbioru pojazdów może uzyskać pozwolenie w Niemczech wyłącznie wtedy, gdy tworzona jest i utrzymy-

wana przez co najmniej 60 niezależnych i zawodowo czynnych rzeczoznawców samochodowych, przy czym na obszarze objętym pozwoleniem swoją siedzibę musi mieć co najmniej tyłu inżynierów kontroli, aby na 100 000 dopuszczonych tam pojazdów i przyczep przypadał jeden i nie więcej niż 30 inżynierów kontroli.

Zdaniem Komisji wymóg ten stanowi niedopuszczalne ograniczenie swobody przedsiębiorczości, które jest niezgodne z art. 43 WE, ewentualnie w związku z art. 48 WE. Wymóg, aby organizacja tworzona była wyłącznie z minimalnej ilości niezależnych i zawodowo czynnych rzeczoznawców, stanowi ograniczenie jakościowe, ponieważ przedsiębiorstwa, które chciałyby wykonywać wspomnianą działalność, zmuszone są przyjąć określoną strukturę. Wymóg ten oznacza w szczególności wykluczenie pracowników zależnych, którzy nie mogliby być członkami takiej organizacji kontrolnej. Poza tym sporny przepis ustanawia też ograniczenie ilościowe, gdyż przewiduje on dla takiej organizacji kontrolującej minimalną ilość członków. Te wymogi zatwierdzenia organizacji uniemożliwiają każdemu podmiotowi gospodarczemu mającemu zgodnie z prawem siedzibę w innym państwie członkowskiego, mającemu inną formę prawną lub strukturę wewnętrzną, oferowanie usług kontroli technicznej. W końcu wymóg, aby na obszarze objętym pozwoleniem siedzibę miało tyłu inżynierów kontroli, by na każde 100 000 dopuszczonych pojazdów i przyczep przypadał jeden inżynier kontroli, stanowi w tym zakresie ograniczenie niezgodne z art. 43 WE (w związku z art. 48 WE), ponieważ kryterium to traktuje gorzej przede wszystkim osoby prawne, które mają już siedzibę w innych państwach członkowskich, a których inżynierowie niekoniecznie mają siedzibę na obszarze objętym pozwoleniem.

W niniejszym przypadku nie znajdują zastosowania ani art. 45 WE, ani art. 46 WE.

Zgodnie z art. 45 WE postanowienia traktatu w przedmiocie swobody przedsiębiorczości nie mają zastosowania do działalności, która w jednym z państw członkowskich jest związana, choćby przejściowo, z wykonywaniem władzy publicznej. Brak jest jednak wynikających z utrwalonego orzecznictwa kryteriów bezpośredniego i specyficznego wykonywania władzy publicznej w przypadku działalności organizacji kontrolnych, w szczególności przy prowadzeniu badań technicznych. Ani fakt, że organizacje kontrolne mają decydować o przyznaniu lub pozbawieniu plaketek kontrolnych, ani nadzór państwowy nad tymi organizacjami nie dowodzi ich zadań o charakterze władzy publicznej. Po pierwsze ostateczna decyzja o odmowie plakietki kontrolnej może zastać podjęta wyłącznie przez właściwy podmiot (tj. urząd komunikacji) w danym kraju związkowym, a nie przez organizację kontrolną. Organizacje kontrolne mają raczej rolę pomocniczą i przygotowawczą wobec urzędu komunikacji. Po drugie z faktu, że państwo sprawuje nadzór na określonymi instytucjami, nie można wyciągać wniosku, że wszystkie rodzaje działalności wykonywanej przez takie nadzorowane instytucje związane są z wykonywaniem władzy publicznej. Również na wypadek, gdyby niektóre rodzaje działalności organizacji kontrolnych miałyby być postrzegane jako wykonywanie władzy publicznej, wykluczenie badań technicznych pojazdów z zakresu zastosowania swobody przedsiębiorczości prowadziłoby

zbyt daleko i wykraczałoby znacznie ponad cel wyjątku przewidzianego w art. 45 WE. Badanie pojazdu jest zadaniem czysto technicznym, które może mieć wprawdzie skutki publiczno-prawne, ale nie może być postrzegane jako bezpośrednie wykonywanie władzy publicznej.

Jeżeli chodzi o art. 46 WE, przewidujący możliwość uzasadnienia nierównego traktowania ze względów porządku, bezpieczeństwa lub zdrowia publicznego, zgodnie z orzecznictwem Trybunału dla podniesienia tego uzasadnienia konieczne jest rzeczywiste i wystarczająco poważne zagrożenie tychże podstawowych interesów. Ponieważ władze niemieckie nie wykazały takiego zagrożenia, brak jest przesłanek dla skorzystania z wyjątku przewidzianego w art. 46 WE. Komisja jest przekonana, że cel realizowany w drodze spornych przepisów, mianowicie utrzymanie bezpieczeństwa ruchu, można osiągnąć również środkami mniej restrykcyjnymi, jak przykładowo odpowiednim systemem kontrolnym dla wszystkich inżynierów kontroli i organizacji kontrolujących w Niemczech.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) w dniu 13 sierpnia 2008 r. — Data I/O GmbH przeciwko Bundesfinanzdirektion Südost

(Sprawa C-370/08)

(2008/C 285/38)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Data I/O GmbH

Strona pozwana: Bundesfinanzdirektion Südost

Pytania prejudycjalne

1) Czy uwagę 5B do działu 84 Nomenklatury Scalonej Wspólnej Taryfy Celnej w załączniku I do rozporządzenia Rady EWG nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej ⁽¹⁾ w brzmieniu załącznika do rozporządzenia Komisji WE nr 1810/2004 z dnia 7 września 2004 r. ⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że pozwala ona na objęcie pozycją 8471 Nomenklatury Scalonej złącza pośredniego, które służy do stworzenia elektrycznego połączenia pomiędzy automatyczną maszyną programującą oraz elektronicznymi komponentami do zaprogramowania?

2) Jeżeli na pytanie to należy udzielić odpowiedzi przeczącej: czy wymienione złącze pośrednie może zostać objęte pozycją 8471 Nomenklatury Scalonej, jeśli zawiera ono tak zwany Memory-Chip, w którym zapisany jest proces programowania, i z którego może on zostać odtworzony?

⁽¹⁾ Dz.U. L 256, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 327, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg (Niemcy) w dniu 14 sierpnia 2008 r. — Nural Örnek przeciwko Land Baden-Württemberg

(Sprawa C-371/08)

(2008/C 285/39)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg (Niemcy)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Nural Örnek

Strona pozwana: Land Baden-Württemberg.

Pytania prejudycjalne

Czy ochrona przed wydaleniem przysługująca zgodnie z art. 14 ust. 1 decyzji nr 1/80 Rady Stowarzyszenia EWG-Turcja obywatelowi tureckiemu, który posiada status prawny określony w art. 7 akapit pierwszy tiret pierwsze tej decyzji i który w ciągu ostatnich 10 lat zamieszkiwał na terenie państwa członkowskiego, w stosunku do którego ten status prawny mu przysługuje, podlega art. 28 ust. 3 lit. a) dyrektywy 2004/38 WE ⁽¹⁾, tak jak został on transponowany do krajowego porządku prawnego przez dane państwo członkowskie i co za tym idzie, czy wydalenie go z terytorium państwa członkowskiego możliwe jest jedynie ze względów bezpieczeństwa publicznego podlegających ustaleniu przez państwa członkowskie?

⁽¹⁾ Dz.U. L 158, s 77.